

Sygn. akt III KK 34/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

Protokolant Weronika Woźniak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego,
w sprawie **A. W.**

skazanego za czyn z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 26 stycznia 2023 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 315/20,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 28 października 2020 r., sygn. akt III K 29/20,

**1. uchyla punkt I. 2 zaskarżonego wyroku, dotyczący czynu
opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku Sądu
Okręgowego w Szczecinie i w tym zakresie przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie w
postępowaniu odwoławczym;**

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. H. (Kancelaria Adwokacka w S.) 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23% VAT, za udzielenie oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat K. K. (Kancelaria Adwokacka w W.) kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23% VAT za udzielenie oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu w postaci obrony na rozprawie kasacyjnej przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

A. W. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 15 maja 2019 r. w S., w lokalu mieszkalnym, działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia A. B. oraz w zamiarze dokonania rozboju na jego osobie, zadał pokrzywdzonemu A. B. nieustaloną ilość ciosów narzędziem twardym ostrokończystym w okolice twarzy i kończyn górnych, powodując u pokrzywdzonego drobne rany cięte i szarpane i liczne otarcia naskórka w okolicach łokci i łokciowo-tylnych krawędzi obu przedramion i rąk oraz twarzy, a następnie wypchnął A. B. przez okno w pokoju znajdującym się w wymienionym lokalu na II piętrze kamienicy, co spowodowało upadek wymienionego pokrzywdzonego z wysokości - z okna na podłoże podwórza, w wyniku czego A. B. uderzył o podłoże plecami i tylną częścią głowy i doznał wielofragmentowego złamania podstawy czaszki, masywnego obrzęku mózgu z obecnością wylewów krwawych podpajęcznych i krwiaka podtwardówkowego tylnych okolic mózgowia, obustronnych złamań żeber z obecnością krwi w jamie opłucnowej prawej i w drogach oddechowych, z rozległymi stłuczeniami i zmiżdżeniami mięszu obu płuc, z cechami ich rozedmy oraz biernego przekrwienia narządów wewnętrznych, co skutkowało zgonem A. B. oraz dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci laptopa marki S. wraz z futerałem o wartości 800 zł, telefonu komórkowego marki S. o wartości 350 zł, płaszcza o wartości 50 zł, plecaka o wartości 30 zł, portfela z zawartością środków pieniężnych w kwocie 20 zł, karty bankomatowej nieustalonego banku oraz dokumentu w postaci dowodu osobistego na dane

osobowe A. B., działając na szkodę wyżej wymienionego, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze roku i 2 miesięcy, w okresie od 2 sierpnia 2017 r. do 1 października 2018 r., będąc uprzednio skazanym za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i inne, na podstawie wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Policach z dnia 26 czerwca 2015 r., sygn. akt VII K 742/14, tj. o czyn z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

II. w dniu 8 listopada 2018 r. w S. przy ul. [...], dokonał zaboru w celu przywłaszczenia plecaka z konsolą X. należącego do P. G. o łącznej wartości 850 zł, po uprzednim zagrożeniu natychmiastowym użyciem przemocy wobec R. Z., a następnie użycia gazu obezwładniającego wobec P. G. oraz R. Z., co doprowadziło ich do stanu bezbronności, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze roku i 2 miesięcy, w okresie od 2 sierpnia 2017 r. do 1 października 2018 r., będąc uprzednio skazanym za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i inne, na podstawie wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Policach z dnia 26 czerwca 2015 r., sygn. akt VII K 742/14, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 października 2020 r., sygn. akt III K 29/20:

1. oskarżonego A. W. uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i za ten czyn, na podstawie art. 280 § 1 k.k., wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności;
2. oskarżonego A. W. uznano za winnego tego, że w dniu 15 maja 2019 r., w S., działając w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia A. B. odepchnął go w czasie, gdy A. B. znajdował się w pobliżu otwartego okna w pokoju mieszkania usytuowanego na II piętrze kamienicy, co spowodowało wypadnięcie przez okno i upadek A. B. z wysokości - z okna na podłoże podwórza, w wyniku czego A. B. uderzył o podłoże plecami i tylną częścią głowy i doznał wielofragmentowego złamania podstawy czaszki, masywnego obrzęku mózgu z obecnością wylewów krwawych podpajęcznych i krwiaka podtwardówkowego tylnych okolic mózgowia,

obustronnych złamań żeber z obecnością krwi w jamie opłucnowej prawej i w drogach oddechowych, z rozległymi stłuczeniami i zmiężdżeniami mięszu obu płuc, z cechami ich rozedmy oraz biernego przekrwienia narządów wewnętrznych, co skutkowało zgonem A. B., tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 148 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 148 § 1 k.k. wymierzono mu karę 13 lat pozbawienia wolności;

3. oskarżonego A. W. uznano za winnego tego, że w dniu 15 maja 2019 r., w S., zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci laptopa marki S. wraz z futerałem o wartości 800 zł, telefonu komórkowego marki S. o wartości 350 zł, płaszcz o wartości 50 zł, plecaka o wartości 30 zł, portfela z zawartością środków pieniężnych w kwocie 20 zł oraz karty bankomatowej nieustalonego banku, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze roku i 2 miesięcy, w okresie od 2 sierpnia 2017 r. do 1 października 2018 r., będąc uprzednio skazanym za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i inne, na podstawie wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Policach z dnia 26 czerwca 2015 r., sygn. akt VII K 742/14, tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączono kary orzeczone wobec oskarżonego A. W. w punktach 1, 2 i 3 części rozstrzygającej wyroku i wymierzono mu karę łączną 14 lat pozbawienia wolności.

Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie zaliczenia na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt 5) oraz kosztów procesu (pkt 6 i 7).

Wyrok Sądu I instancji został zaskarżony apelacjami przez prokuratora i obrońcę oskarżonego. Prokurator zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości, na niekorzyść A. W., i zarzucił „obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, sprzecznej ze wskazaniami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności bezkrytycznemu nadaniu waloru wiarygodności

wyjaśnieniom oskarżonego A. W. w części dotyczącej kradzieży mienia z mieszkania, polegający na przyjęciu, iż brak wystarczających dowodów na przypisanie oskarżonemu dokonania przestępstwa zabójstwa połączonego z rozbojem na pokrzywdzonym A. B. oraz działania w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia wyżej wskazanego pokrzywdzonego i przyjęciu, że dokonując zabójstwa A. B. oskarżony A. W. działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego odpychając go od siebie na otwarte okno, a nie wypychając go przez nie oraz zakwalifikowanie zachowania oskarżonego w tym zakresie z art. 148 § 1 k.k., przy jednoczesnym nie przesłuchaniu biegłego z Instytutu Ekspertyz Sądowym im. [...] w K. na okoliczność mechanizmu upadku pokrzywdzonego przez otwarte okno w mieszkaniu oraz że odnalezienie w miejscu zamieszkania rzeczy należących do pokrzywdzonego skutkuje przypisaniem mu odrębnego czynu kwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy jednoczesnym odstąpieniu od przesłuchania w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji dokonujących przeszukania lokalu zajmowanego przez oskarżonego i zatrzymujących oskarżonego na okoliczność przebiegu tych czynności, podczas, gdy prawidłowa analiza zebranego materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, iż oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim pozbawiania życia A. W. [B. – uwaga SN] w związku z rozbojem na osobie pokrzywdzonego, co winno prowadzić do zakwalifikowania zachowania oskarżonego z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a nie jako dwóch odrębnych przestępstw kwalifikowanych z : I/ art. 148 § 1 k.k. i II/ art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

- na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. [...] rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego A. W. kary łącznej 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności za zarzucone jemu przestępstwa, przy jednoczesnym braku wskazania w motywach uzasadnienia wyroku okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, które miał uwzględnić Sąd I instancji przy wymierzeniu powyżej kary, podczas, gdy analiza okoliczności podmiotowych i przedmiotowych ich popełnienia, a w szczególności zabójstwa A. B. połączonego z rozbojem w celu uzyskania korzyści majątkowej popełnionego więc z niskich pobudek, uprzednie działanie oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., zaburzenia osobowości

oskarżonego o typie dys socjalnym, dotychczasowe lekceważenie norm prawnych i społecznych oraz negatywna opinia w miejscu zamieszkania i wysoki stopień społecznej szkodliwości obu czynów zarzuconych oskarżonemu, a także wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej dożywotniego pozbawienia wolności". Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca A. W. zaskarżył wyrok Sądu I instancji „w części, tj. co do punktu 2 części rozstrzygającej wyroku, tj. uznania oskarżonego A. W. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 148 § 1 k.k.” i zarzucił:

„• obrazę przepisów prawa karnego procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego, w szczególności:

a) nieuznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. W. co do przebiegu zdarzenia, przyczyn zaproszenia oskarżonego przez pokrzywdzonego do jego mieszkania, jak i tego, iż w momencie opuszczenia przez oskarżonego mieszkania przy ul. [...], A. B. jeszcze żył, w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego są spójne, konsekwentne, dość szczegółowe i korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, zwłaszcza w zakresie okoliczności związanych z obecnością oskarżonego w mieszkaniu pokrzywdzonego, wywiązanej kłótni i szarpaniny pomiędzy A. W., a A. B. i doznanych obrażeń przez pokrzywdzonego;

b) niewłaściwe i bezkrytyczne oparcie się na ekspertyzie Instytutu Ekspertyz Sądowych im. [...] w K. w zakresie postawionej tezy co do analizy upadku A. B. z okna w mieszkaniu przy ul. [...] i mylne uznanie za prawidłową hipotezy wskazującej na to, iż jest prawdopodobne, że ofiara znajdująca się przy oknie, stojąc lub siedząc na parapecie okna, została wypchnięta przez osobę trzecią, w sytuacji, gdy opinia Instytutu nie jest jednoznaczna, a biegli badający mechanizm lotu i upadku pokrzywdzonego badali trzy warianty zdarzenia, stawiając trzy hipotezy, w których w żadnej z nich nie stwierdzili, aby do zdarzenia doszło w taki,

a nie inny sposób, jak i nie określili stopnia prawdopodobieństwa ich wystąpienia, a jedynie przyjęli za najbardziej prawdopodobną wersję wskazującą na udział osób trzecich w upadku pokrzywdzonego, jednak nie wykluczyli jednocześnie wersji wskazującej na przypadkowy upadek ofiary, którą to określili jako mniej prawdopodobną, a możliwość wykonania przez A. B. skoku samobójczego z dużym prawdopodobieństwem odrzucono, co w konsekwencji nasuwa wątpliwości co do rzeczywistego przebiegu zdarzenia i okoliczności upadku A. B., szczególnie że poza hipotezami sformułowanymi przez biegłych w wyżej wymienionej ekspertyzie, brak jest dowodów wskazujących wprost i jednoznacznie na wypchnięcie pokrzywdzonego z okna, tym bardziej, by wypchnięcia tego miał dokonać oskarżony;

c) nieuwzględnienie zeznań świadka K. C. co do problemów alkoholowych pokrzywdzonego A. B., stanów depresyjnych porozstaniu z K. C., przyjmowania leków antydepresyjnych, zażywania narkotyków przez pokrzywdzonego, w sytuacji gdy wyżej wymienione okoliczności niewątpliwie mogły wpływać na stan psychiczny i emocjonalny pokrzywdzonego, na jego zachowanie i skłonność do nieprzewidywalnych oraz nieracjonalnych działań czy też brak świadomości własnego działania, co w konsekwencji mogło doprowadzić do podjęcia przez pokrzywdzonego niekontrolowanych i nieświadomych decyzji niekorzystnych dla niego w skutkach, tym bardziej, że w dniu zdarzenia pokrzywdzony A. B. był w stanie upojenia alkoholowego;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść:

- błędne przyjęcie, iż obecność oskarżonego w mieszkaniu A. B. po godzinie 23:00, a następnie słyszane przez świadka E. S. odgłosy i hałasy ok godziny 0:00, a później około godziny 1:00 słyszany przez świadka W. P. dźwięk przypominający upadek człowieka z okna, wskazują, iż to oskarżony wypchnął A. B. z okna, w sytuacji gdy żadna z wyżej wymienionych kobiet nie była stuprocentowo pewna tego, o której słyszała hałas, nadto żadna z nich na niego nie zareagowała, natomiast pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym doszło jedynie w tym dniu do kłótni, w której obrażeń doznał A. B., następnie pokrzywdzony osunął się na podłogę, oskarżony wówczas dokonał penetracji mieszkania, a następnie opuścił je

wcześniej niż przed godziną 1:00 i w momencie opuszczenia przez niego mieszkania pokrzywdzony żył, co wyklucza możliwość wypchnięcia pokrzywdzonego z okna przez oskarżonego,

- błędne uznanie, iż oskarżony wypchnął A. B. z okna ze względu na to, aby uniemożliwić pokrzywdzonemu jakąkolwiek interwencję w momencie, gdy pokrzywdzony po szarpaninie z oskarżonym ocknął się i zastał oskarżonego w pokoju nieprzechodnim, który oskarżony sprawdzał pod kątem interesujących dla niego rzeczy do wyniesienia, gdy tymczasem jak wynika, w szczególności z wyjaśnień oskarżonego, przede wszystkim nie było go w pomieszczeniu, z którego okna doszło do upadku A. B., brak w tym miejscu również śladów krwi ani śladów przeciągania kogokolwiek po pomieszczeniach mieszkania, nadto oskarżony mieszkanie opuścił wcześniej niż przed godziną 1:00, a w momencie opuszczenia przez niego mieszkania pokrzywdzony jeszcze żył,

- mylne przyjęcie, iż w okolicznościach przedmiotowej sprawy oskarżony działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia A. B., gdy tymczasem nie wykazano w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, by to oskarżony wypchnął pokrzywdzonego z okna, a tym samym przewidywał realną możliwość popełnienia przestępstwa zabójstwa i godził się na skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego”.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt 2 części rozstrzygającej wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. W. od dokonania zarzucanego mu przestępstwa zabójstwa, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie w zakresie pkt 2 części rozstrzygającej wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 315/20:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 4 wyroku Sądu Okręgowego;
2. w miejsce punktu 2 i 3 wyroku Sądu Okręgowego uznał oskarżonego A.W. za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku Sadu Okręgowego z tym ustaleniem, że oskarżony pierwotnie działał z zamiarem

dokonania rozboju, a zamiar bezpośredni zabójstwa powstał w związku z dokonaniem rozboju, to jest uznał go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to przestępstwo wymierzył mu karę 25 lat pozbawienia wolności;

3. orzekł wobec oskarżonego nową karę łączną 25 lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu (pkt III i IV).

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżył go w całości i zarzucił „rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku, a to:

I. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegające na tym, że Sąd odwoławczy w wyniku powierzchownego rozpoznania środka odwoławczego nie poddał wszechstronnej i rzetelnej analizie zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy oskarżonego oraz nie ustosunkował się do nich w stopniu wystarczającym, a nadto przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów, która to obraza przepisów prawa procesowego skutkowała wydaniem rażąco niesprawiedliwego orzeczenia opartego na błędnych ustaleniach, m.in. jakoby oskarżony działał z zamiarem rozboju oraz bezpośrednim zamiarem spowodowania śmierci A. B., jakoby w trakcie dokonania rozboju postanowił zabić poszkodowanego i wypchnął go przez okno z II piętra kamienicy, podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika opisany przebieg zdarzenia, wypchnięcie przez okno pokrzywdzonego na skutek działania skazanego oraz przypisana mu motywacja;

II. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k. polegające na:

a. zaakceptowaniu przez sąd odwoławczy, pomimo podniesionych zarzutów apelacyjnych, zaniechania przez Sąd I instancji postąpienia zgodnie z nakazami przepisu art. 201 k.p.k., przyjmującego za podstawę ustaleń stanu faktycznego niepełną i niejasną (niewykluczającą innych prawdopodobnych wariantów zdarzenia) opinię z zakresu kryminalistyki sporządzoną przez Instytut Ekspertyz,

b. dokonaniu dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na uchybieniu zasadom logicznego rozumowania, a wyrażającej się w uwzględnieniu zarówno przez Sąd I i II instancji niepełnej opinii Instytutu Ekspertyz nr [...], (1) nierozstrzygającej definitywnie w zakresie przyczyn wypadnięcia A. B. przez okno lokalu mieszkalnego, (2) w której dokonana interpretacja hipotetycznego przebiegu zdarzenia i wybór najbardziej prawdopodobnej wersji zdarzenia budzi istotne wątpliwości, (3) która w zakresie wniosków o braku podstaw do przyjęcia prawdopodobieństwa samobójstwa wobec przyjęcia braku skłonności pokrzywdzonego do myśli samobójczych, czy popadania w zły stan psychiczny i emocjonalny jest sprzeczna z pozostałym materiałem, (4) w której zignorowano również ważne aspekty dotyczące m.in. stanu upojenia alkoholowego A. B. oraz wysokości umiejscowienia parapetu okiennego od podłogi pod kątem rozważenia prawdopodobieństwa przypadkowego wypadnięcia pokrzywdzonego z okna, co w konsekwencji doprowadziło do przerzucenia na skazanego ciężaru udowodnienia swojej niewinności wbrew zasadzie domniemania niewinności;

III. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. przez oparcie podstawy rozstrzygnięcia na nieprawdziwych ustaleniach faktycznych, w szczególności poprzez uznanie - z rażącym przekroczeniem zasad logicznego rozumowania i przysługującego Sądowi prawa swobodnej oceny dowodów - iż skazany postanowił zabić pokrzywdzonego, co nie zostało zweryfikowane żadnym dowodem przeprowadzonym w sprawie, z jednoczesnym odmówieniem waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, które pozostają konsekwentne;

a nadto rażące naruszenie przepisów prawa materialnego art. 148 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 280 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k. polegające na błędnej kwalifikacji prawnej czynu w kontekście przypisanej skazanemu postaci zamiaru towarzyszącego przy dokonaniu zabójstwa, w szczególności wyrażającej się w przyjęciu, że dla ustalenia, iż sprawca działał z zamiarem bezpośrednim popełnienia przestępstwa zabójstwa wystarczające jest ustalenie, że sprawca wypychający nietrzeźwą ofiarę przez okno z II piętra kamienicy na twarde podłoże chce ją zabić i ma świadomość konieczności nastąpienia skutku w postaci śmierci człowieka, podczas gdy - co wynika wprost z art. 9 § 1 k.k., dla uznania, iż sprawca działał z bezpośrednim zamiarem zabójstwa konieczne jest nadto ustalenie, że chciał on spowodować

skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, albowiem skutkowało błędnym ustaleniem przez Sąd Apelacyjny, że oskarżony działał z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia A. B. i wymierzeniem mu w konsekwencji niewspółmiernej do jego czynu, rażąco surowej, eliminacyjnej kary 25 lat pozbawienia wolności, podczas gdy oskarżony nie chciał śmierci pokrzywdzonego i się na tę śmierć nie godził”. W konsekwencji powyższych zarzutów obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego we Szczecinie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy Szczecin-Niebuszewo w Szczecinie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Obecny na rozprawie w dniu 26 stycznia 2023 r. prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej, natomiast obrońca wnioskował o jej uwzględnienie, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy A. W. okazała się zasadna.

Należy rozpocząć od ustalenia rzeczywistego zakres zaskarżenia kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie. Obrońca wskazała, że zaskarża ten wyrok w całości, jednak zarzuty kasacyjne i cała argumentacja zawarta w uzasadnieniu kasacji dotyczy wyłącznie rozstrzygnięć wyroku Sądu Apelacyjnego, które odnoszą się do czynu z punktu I części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego, czyli do czynu zakwalifikowanego przez Sąd Apelacyjny z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. Wobec tego należy uznać, że kasacja nie dotyczy wyroku Sądu Apelacyjnego w zakresie, w jakim tym wyrokiem utrzymano w mocy rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 wyroku Sądu Okręgowego dotyczące czynu zakwalifikowanego z art. 280 § 1 k.k. popełnionego na szkodę P. G. i R. Z.. W rezultacie uwzględnienia kasacji konieczne było zatem jedynie uchylenie punktu I.2 wyroku Sądu Apelacyjnego, w którym dokonano zmiany wyroku Sądu Okręgowego i uznania A. W. za winnego czynu z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. Wobec

uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w tym zakresie, upadło też rozstrzygnięcie o karze łącznej zawarte w punkcie I. 3 zaskarżonego kasacją wyroku.

Zasadny okazał się zarzut rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. (zarzut I kasacji), uszczegółowiony w zarzucie II i po części w zarzucie III kasacji. Trzeba przy tym zauważyć, że sposób zredagowania zarzutów kasacyjnych jest daleki od doskonałości. Na krytykę zasługuje w szczególności wymienienie w zarzucie III kasacji jako rażąco naruszonych przepisów o charakterze zasad procesowych – art. 2 § 2 k.p.k. czy art. 4 k.p.k. w sytuacji, gdy wskazanie na ich samodzielne naruszenie nie może budować skutecznego zarzutu kasacyjnego (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., V KK 46/20; postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 9 lutego 2021 r., III KK 356/20). Ponadto, skoro obrońca kwestionuje w istocie ocenę dowodów, która doprowadziła Sąd Apelacyjny do zmiany ustaleń faktycznych, to nie może jednocześnie skutecznie podnieść zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego, polegającego na przyjęciu błędnej kwalifikacji prawnej czynu. Jest rzeczą oczywistą, że kwalifikacja prawna może być zastosowana dopiero do ustalanego i niekwestionowanego stanu faktycznego (por. m.in.: postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2021 r., IV KK 373/21).

Pomimo niedoskonałego sformułowania zarzutów kasacyjnych ich autorka wykazała jednak, że w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa przez Sąd Apelacyjny i to na dwóch płaszczyznach: po pierwsze, nie można uznać, że Sąd odwoławczy przeprowadził rzetelną, wnikliwą analizę zarzutów zawartych w apelacji obrońcy A. W.. Te zaś zmierzały wręcz do podważenia możliwości przypisania oskarżonemu sprawstwa zabójstwa w zamiarze ewentualnym. Po drugie, rację ma obrońca oskarżonego, że wydając orzeczenie reformatoryjne i dokonując własnych, odmiennych ustaleń faktycznych, Sąd Apelacyjny nie wskazał, jakie dowody i jak ocenione doprowadziły go do ustalenia, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim dokonania zabójstwa, zaś zamiar ten powziął w związku z dokonaniem rozboju. Te uchybienia niewątpliwie mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Oceniając sposób rozważenia przez Sąd Apelacyjny zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego, trzeba stwierdzić, co następuje.

Obrońca kwestionował ocenę wyjaśnień oskarżonego i opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych im. [...] (opinię sporządził jeden biegły, natomiast w przeprowadzaniu samej ekspertyzy uczestniczyła jeszcze jedna osoba; z tych względów w dalszej części uzasadnienia opinia będzie powoływana jako „opinia Instytutu” albo „opinia biegłego”). Biegły na podstawie sposobu ułożenia ciała pokrzywdzonego po upadku z okna na podłoże twarde ocenił, iż *„jest prawdopodobne, że ofiara znajdująca się przy oknie lub stojąc lub siedząc na parapecie okna została popchnięta przez osobę trzecią. W opinii biegłego możliwość przypadkowego upadku ofiary z okna jest mniej prawdopodobna, a możliwość wykonania przez A. B. skoku samobójczego należy z dużym prawdopodobieństwem odrzucić”* (k. 762). Ma rację obrońca argumentując, że z opinii tej nie wynika ani stopień prawdopodobieństwa wypchnięcia pokrzywdzonego ani stopień prawdopodobieństwa jego przypadkowego wypadnięcia. Co prawda w samej opinii (ale już nie w jej wnioskach) biegły stwierdził, że ze względu na ułożenie ciała po upadku tę drugą możliwość (określoną w opinii jako hipoteza III) uznano za mało prawdopodobną, ale jednocześnie biegły zaznaczył, że *„w przedmiotowym zdarzeniu w aktach sprawy nie ma zwymiarowanej wysokości parapetu od podłogi, a zatem nie wiadomo, czy ściana pod oknem była dostateczną barierą przed wypadnięciem ofiary znajdującej się w pozycji pionowej przy oknie”* (k. 761). Jak wskazuje obrońca w apelacji, biegły nie stwierdził jednocześnie, że stopień prawdopodobieństwa wypchnięcia jest bardzo wysoki czy wysoki. Ograniczył się jedynie do oceny, że hipoteza wypchnięcia jest „prawdopodobna”.

W apelacji obrońca wskazywał jednocześnie na konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego, że pokrzywdzony żył, kiedy oskarżony opuszczał jego mieszkanie. Obrońca podkreślił także brak śladów krwi lub śladów przeciągania osoby w pomieszczeniu, z okna którego doszło do upadku pokrzywdzonego na dziedziniec kamienicy (w świetle akt sprawy twierdzenie to jest nieprecyzyjne – śladów przeciągania rzeczywiście brak, natomiast ślady krwi znajdowały się także w tym pomieszczeniu, co jednoznacznie wynika z nagrania z oględzin miejsca zdarzenia (k. 489), jednocześnie z opinii wydanej na podstawie badań z zakresu genetyki sądowej wynika, że większość śladów tam zabezpieczonych nie nadawała się do identyfikacji - k. 776-812). W tych okolicznościach obrońca argumentował, że

przypisanie oskarżonemu zabójstwa w zamiarze ewentualnym było nieuprawnione i nie wynikało ze zgromadzonych w sprawie dowodów.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd Apelacyjny nie odniósł się należycie do istoty zarzutów obrońcy, czyli twierdzenia, że niedopuszczalne było ustalenie w zakresie sprawstwa oskarżonego w oparciu o opinię biegłego, która wskazywała jedynie na „prawdopodobieństwo” hipotezy wypchnięcia pokrzywdzonego, przy braku innych dowodów bezpośrednich. Tymczasem Sąd Apelacyjny ograniczył się do zreferowania treści opinii biegłego oraz potwierdzenia, że *„biegli nie przesądzili, jak doszło do śmierci pokrzywdzonego, jedynie wskazali na możliwe hipotezy, przedstawili racjonalne argumenty”*. Następnie Sąd Apelacyjny stwierdził, że *„słusznie zatem Sąd Okręgowy uwzględnił tę opinię w swoich rozważaniach i powiązał ją z innymi dowodami, które uznał za wiarygodne. Wszak obowiązkiem sądu było uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy”*. W dalszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny wskazał na argumenty uzasadniające odrzucenie hipotezy skoku samobójczego pokrzywdzonego oraz powołał się na zeznania E. S. i W. P. – sąsiadek pokrzywdzonego, które świadczyły na okoliczność odgłosów dochodzących z mieszkania pokrzywdzonego, ale nie były bezpośrednimi świadkami zdarzenia.

Takiego ustosunkowania się do zarzutów apelacji obrońcy nie można uznać za spełniające standard wyznaczony w art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. z zw. z art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy w swoim wyroku przyjął, że oskarżony *„działając w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia A. B. odepchnął go w czasie, gdy A. B. znajdował się w pobliżu otwartego okna w pokoju mieszkania usytuowanego na II piętrze kamienicy, co spowodowało wypadnięcie przez okno i upadek A. B. z wysokości”*. Ma rację obrońca oskarżonego, że kluczowym dowodem w sprawie, wskazującym na „odepchnięcie” pokrzywdzonego przez oskarżonego, była właśnie opinia biegłego z Instytutu im. [...]w K. Wynika to wprost z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego. W tej sytuacji rzetelne rozważenie zarzutów apelacji wymagało wskazania przez Sąd Apelacyjny, dlaczego pomimo takiej treści opinii i braku innych dowodów bezpośrednich podziela stanowisko Sądu Okręgowego wykluczające hipotezę przypadkowego wypadnięcia pokrzywdzonego. Rzetelne rozpoznanie apelacji obrońcy wymagało także ustosunkowania się do wskazanej

w niej hipotezy, że pokrzywdzony, pozostający przecież pod silnym wpływem alkoholu, „po opuszczeniu mieszkania przez oskarżonego, który zabrał mu m.in. portfel i laptopa, wychylał się przez okno i to w sposób bardzo głęboki, nie kontrolując swoich zachowań” na skutek czego wypadł przez to okno (k. 1088).

Prawdą jest, że w apelacji obrońcy oskarżonego oraz prokuratora nie sformułowano wprost wniosku dowodowego o przesłuchanie w czasie rozprawy apelacyjnej biegłego z Instytutu im. [...] w K. Biegły ten sporządził opinię na etapie postępowania przygotowawczego i na żadnym późniejszym etapie postępowania nie był przesłuchiwany przez sąd. Niemniej jednak w apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść oskarżonego zarzucono nieprzesłuchanie biegłego z Instytutu Ekspertyz Sądowych im. [...] na okoliczność mechanizmu upadku pokrzywdzonego przez otwarte okno. W ocenie prokuratora takie przesłuchanie pozwoliłoby na doprecyzowanie, z jaką siłą oskarżony oddziaływał na pokrzywdzonego, co z kolei pozwoliłoby na dokonanie ustaleń co do działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim zabójstwa. Mając na względzie poszlakowy charakter tej sprawy, jak również konkluzje opinii pisemnej biegłego oceniające hipotezy zdarzenia w kategoriach „prawdopodobne” i „mało prawdopodobne”, należy podzielić spostrzeżenia prokuratora co do potrzeby uzyskania uzupełniającej ustnej opinii biegłego. Wniosek ten jest tym bardziej zasadny, jeśli uwzględni się, że biegły zwrócił uwagę na brak przeprowadzenia w sprawie pomiaru odległości parapetu okna od podłogi i jednocześnie na wstępie zastrzegł, że opiniowanie w zakresie biomechanicznej analizy upadku ofiary należy do jednych z najtrudniejszych zadań w kryminalistyce.

Podsumowując, zasadnie w kasacji wskazano, że Sąd Apelacyjny jedynie pobieżnie odniósł się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego, w szczególności tych dotyczących oceny dowodu z opinii biegłego, który miał istotne znaczenie dla ustaleń faktycznych w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa zabójstwa.

Rację ma także obrońca, kiedy wskazuje w kasacji, że Sąd odwoławczy, który zmienia istotną część ustaleń faktycznych w sprawie dotyczących strony podmiotowej bądź przedmiotowej przypisanego oskarżonemu przestępstwa, powinien wykazać błędy w rozumowaniu Sądu I instancji oraz przedstawić własne oceny i wnioski, które doprowadziły go do zmiany orzeczenia. Sąd ten musi przy tym postępować zgodnie z wymogami art. 7

k.p.k. dokonując oceny dowodów, która przywiodła go do istotnej zmiany ustaleń faktycznych.

W punkcie 3.2. uzasadnienia wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził, że *„nie zmienił ustaleń faktycznych sądu rozstrzygającego, a tylko częściowo wysnuł inne wnioski niż to uczynił Sąd Okręgowy”* (k. 1178 verte). Z tym twierdzeniem nie sposób się zgodzić, skoro:

1. Sąd Apelacyjny ustalił, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim zabójstwa rozbójniczego przyjmując jednocześnie, że *„wypchnął A. B. przez okno w pokoju znajdującym się w wymienionym lokalu na II piętrze kamienicy, co spowodowało upadek wymienionego pokrzywdzonego z wysokości”*, podczas gdy Sąd Okręgowy przyjął działanie oskarżonego z zamiarem ewentualnym zabójstwa w typie podstawowym ustalając, że oskarżony *„odepchnął go [pokrzywdzonego] w czasie, gdy A. B. znajdował się w pobliżu otwartego okna w pokoju mieszkania usytuowanego na II piętrze kamienicy, co spowodowało wypadnięcie przez okno i upadek A. B. z wysokości”*. Nie budzi wątpliwości, że ustalenia co do zamiaru sprawcy przynależą do sfery ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2011 r., III KK 280/10).
2. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego także w ten sposób, że ujął w opisie czynu przypisanego oskarżonemu zadanie pokrzywdzonemu A. B. *„nieustalonej ilości ciosów narzędziem twardym ostrokończystym w okolice twarzy i kończyn górnych, powodując u pokrzywdzonego drobne rany cięte i szarpane i liczne otarcia naskórka w okolicach łokci i łokciowo-tylnych krawędzi obu przedramion i rąk oraz twarzy”*. Na tej podstawie Sąd Apelacyjny ustalił, że oskarżony *„pierwotnie działał z zamiarem dokonania rozboju”*. Takich ustaleń nie poczyniono w opisach czynów zabronionych przypisanych oskarżonemu przez Sąd Okręgowy w punktach 2 i 3 wyroku. Prawdą jest, że ustalenia co do pierwszego etapu zdarzenia, czyli zadania pokrzywdzonemu przez oskarżonego ciosów narzędziem twardym i ostrokończystym, zostały zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, ale brak ich w opisach obu czynów przypisanych przez ten Sąd. Natomiast zamiar dokonania rozboju nie został ustalony i wskazany ani w opisie czynów zawartym w wyroku Sądu Okręgowego, ani w uzasadnieniu tego wyroku.

Obie ww. zmiany w ustaleniach faktycznych należy uznać za istotne, skoro przełożyły się one na zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu (jeden czyn w miejsce dwóch przypisanych w wyroku Sądu Okręgowego) i przyjęcie, że dopuścił się on zabójstwa w typie kwalifikowanym z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., co z kolei poskutkowało istotnym podwyższeniem wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego (Sąd Apelacyjny orzekł karę 25 lat pozbawienia wolności, podczas gdy Sąd Okręgowy – karę 13 lat kary pozbawienia wolności za zabójstwo w typie podstawowym).

Jak już wspomniano, w apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego prokurator wskazywał na potrzebę przesłuchania biegłego z Instytutu im. [...] w celu ustalenia siły, z jaką oskarżony wypchnął pokrzywdzonego przez okno. Prokurator argumentował, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim zabójstwa, ale jednocześnie twierdził, że przesłuchanie biegłego mogłoby rozwiązać ewentualne wątpliwości Sądu Apelacyjnego w tym zakresie. W zaskarżonym kasacją wyroku Sąd Apelacyjny bez przeprowadzenia tego dowodu dokonał innej oceny pisemnej opinii biegłego, która pozwoliła mu na ustalenie, że oskarżony nie „odepchnął” pokrzywdzonego w czasie, gdy ten znajdował się w pobliżu otwartego okna (jak to przyjął Sąd Okręgowy), tylko że z zamiarem bezpośrednim dokonania zabójstwa rozbójniczego „wypchnął A. B. przez okno”. Niestety uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego nie wyjaśnia, jakie względy spowodowały, że na podstawie tej samej opinii biegłego i dokonanych w niej wyliczeń prędkości początkowej, z jaką ciało pokrzywdzonego rozpoczęło upadek z okna, Sąd odwoławczy poczynił jednak odmienne ustalenia faktyczne na niekorzyść oskarżonego. Argumentacja uzasadniająca zmianę orzeczenia Sądu I instancji w zakresie ustaleń co do zamiaru oskarżonego ogranicza się do stwierdzenia, że *„Nie sposób uznać, że sprawca wypychający nietrzeźwą ofiarę przez okno, z II piętra kamienicy, na twarde podłoże, nie chce jej zabić. Oskarżony wiedział gdzie się znajduje, zdawał sobie sprawę, że poszkodowany był pod znacznym wpływem alkoholu i nie jest w stanie podjąć właściwych czynności obronnych. Dlatego należy ocenić, że działanie A. W. bezpośrednio zmierzało do pozbawienia życia A. B.”*. Trzeba zgodzić się z autorką kasacji, że Sąd Apelacyjny uwzględniając apelację prokuratora i zmieniając ustalenia faktyczne co do zamiaru, z jakim miał działać oskarżony, zaniechał należytego poparcia swego stanowiska wskazaniem dowodów pozwalających na poczynienie tych ustaleń i ich

oceny. Rację ma także obrońca wskazując w kasacji, że Sąd odwoławczy nie wyjaśnił, na podstawie jakich konkretnie dowodów i jak ocenionych ustalił, że oskarżony od początku działał z zamiarem bezpośrednim rozboju.

Wskazane uchybienia Sądu Apelacyjnego nie mogą być ocenione jako świadczące jedynie o niedostatkach samego uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku. Bezspornie same braki uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego nie mogłyby przesądzić o konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku, a to ze względu na jednoznaczną treść art. 537a k.p.k. Z kolei ten ostatni przepis, dodany do Kodeksu postępowania karnego w 2019 r., nie zmienił wymogu przeprowadzenia rzetelnej kontroli odwoławczej, którego istotę oddaje treść art. 433 § 2 k.p.k. Brak rzetelnego odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do zarzutów odwoławczych wskazuje wprost na nieprzeprowadzenie zgodnej z tym przepisem kontroli odwoławczej. Także obecnie, po dodaniu art. 537a k.p.k., to przede wszystkim lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego pozwala Sądowi Najwyższemu sprawującemu kontrolę judykacyjną na przeprowadzenie oceny czy Sąd odwoławczy należycie rozważył zarzuty i wnioski zwyczajnego środka odwoławczego.

Ponadto, jak już wskazano, w sytuacji, gdy Sąd Apelacyjny dokonywał własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od przyjętych przez Sąd Okręgowy i orzekał reformatoryjnie, powinien należycie wyjaśnić podstawę faktyczną swojego rozstrzygnięcia, referując, które i jak ocenione dowody pozwalały na poczynienie tych odmiennych ustaleń faktycznych. Sąd Apelacyjny nie sprostął temu zadaniu.

Ponownie rozpoznając sprawę w instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny rzetelnie i wnikliwie rozważył zarzuty zawarte w apelacjach obrońcy oskarżonego oraz prokuratora, przy czym w ocenie Sądu Najwyższego może to wymagać uzyskania uzupełniającej ustnej lub pisemnej opinii biegłego z zakresu analizy biomechanicznej upadku pokrzywdzonego z wysokości. Ponadto, po rozpoznaniu apelacji Sąd odwoławczy sporządził pisemne uzasadnienie swego wyroku w taki sposób, aby uczyniło ono zadość wymogom ustawowym wskazanym w art. 457 § 3 k.p.k., a w razie wydania orzeczenia reformatoryjnego – także w art. 424 § 1 k.p.k., oczywiście, o ile ziszczą się ustawowe przesłanki do sporządzenia pisemnych motywów wyroku.

Wobec złożenia wniosków o zasądzenie kosztów obrony z urzędu związanych ze sporządzeniem i wniesieniem kasacji (wniosek adw. A. H. wyznaczonej w postępowaniu kasacyjnym) oraz prowadzeniem obrony oskarżonego na rozprawie przed Sądem Najwyższym (wniosek adw. K. K. wyznaczonej do tej czynności spośród miejscowych adwokatów w trybie art. 84 § 2 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.), Sąd Najwyższy zasądził na rzecz obu obrońców kwoty po 738 zł, w tym VAT, przyjmując za podstawę prawną tych rozstrzygnięć odpowiednio § 17 ust. 3 pkt 2 oraz § 17 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 18).

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w wyroku.